

ΟΜΑΔΑ Β

A.

Ο Ικμπάλ αποτελεί παιδί υπόδειγμα όχι μόνο για τους συνομηλίκους του αλλά και για όλους τους ανθρώπους. Ήρεμος και υπομονετικός, άντεχε τις προσβολές, τα χτυπήματα, την άδικη και σκληρή συμπεριφορά του αφεντικού του (βλ. τον άχαρο χώρο απομόνωσης του «Τάφου») χωρίς να αντιμιλά. Δεν είχε άλλωστε το περιθώριο, ούτε ίσως και τη σωματική δύναμη να το κάνει. Ο Ιμπάλ, ως ήρεμη δύναμη, περίμενε την κατάλληλη στιγμή. Δεν έχανε ποτέ το θάρρος του ενάντια στις αντιξοότητες της δύσκολης καθημερινότητάς του. Αγαπούσε τους φίλους του και μάλιστα ό,τι έκανε το έκανε, όπως ο ίδιος ανέφερε, και για αυτούς. Εμψύχωνε την ομάδα των φίλων του και προσπαθούσε να τους τονώσει το ηθικό γνωρίζοντας ότι η θέση τους ήταν στον ελεύθερο κόσμο και όχι στην εργατική σκλαβιά. Αυτό που έκανε ο Ικμπάλ, να σπάσει τα δεσμά του και να αντισταθεί στον τύραννο αφέντη του, δεν ήταν καθόλου εύκολο. Το να υψώσει ένα μικρό παιδί το ανάστημά του απέναντι στο οργανωμένο έγκλημα θα φάνταζε σε κάποιον παράλογο και πολύ πιθανόν και ακατόρθωτο. Όταν μάλιστα σκεφτεί κανείς ότι ακόμη και τα ίδια τα κράτη και οι αστυνομίες τους είναι πολλές φορές ανίκανα να αντιμετωπίσουν τη μαφία και τον υπόκοσμο, τότε το κατόρθωμα του Ικμπάλ φαίνεται άθλος στα μάτια μας. Αυτό, όμως, που έδινε δύναμη στον μικρό Ικμπάλ ήταν ο πόθος του για ελευθερία, η έντονη επιθυμία του για απελευθέρωση από τα δεσμά της παιδικής δουλείας, με άλλα λόγια το πάθος του να ζήσει την ηλικία του, να θυμηθεί ότι είναι παιδί και ότι δεν έχει μεγαλώσει απότομα. Ήθελε πολύ όχι μόνο να ελευθερωθεί ο ίδιος αλλά να ελευθερώσει και τους φίλους του, με σκοπό να επιστρέψουν, όσοι μπορούσαν, στις οικογένειές τους. Για όλους τους παραπάνω λόγους ο Ικμπάλ θα μπορούσε να θεωρηθεί ένας ήρωας που πάλεψε με το τέρας και τα έβγαλε πέρα.

B.

Μία από τις πολύ δυνατές σκηνές που με συγκίνησαν ήταν η σκηνή του επιλόγου, όταν η Φατίμα μαθαίνει για τον θάνατο του Ικμπάλ. Όλη αυτή την ελπίδα που κατάφερε να μεταδώσει ο Ικμπάλ σε μας τα παιδιά αλλά και στους υπόλοιπους αναγνώστες, την ισοπέδωσε προσωρινά ο θάνατός του. Και λέω προσωρινά, διότι όλα αυτά που έκανε ταιριάζουν μόνο σε έναν ήρωα και έτσι η θυσία του θα γίνει διαχρονική. Εκτός από το γεγονός του θανάτου, θίγεται και το θέμα της φιλίας και της αγάπης. Η Φατίμα διαβάζει μέσα από ένα κομμάτι χαρτί το γεγονός του χαμού του Ικμπάλ. Πέρασαν μαζί τόσες δύσκολες καταστάσεις, κατάφεραν να ελευθερωθούν και πάνω που ήταν έτοιμος ο Ικμπάλ να ανοίξει τα φτερά του και να βοηθήσει όσο περισσότερα παιδιά γινόταν, τον σκότωσαν ακριβώς για να μην προλάβει να καταφέρει τον παραπάνω στόχο του. Ο Ιμπάλ νίκησε τη φτώχεια και τη δυστυχία. Μέσα από τον δικό του θάνατο έσωσε άλλες ζωές, κάνοντας τον κόσμο να δραστηριοποιηθεί ενάντια στην παράνομη παιδική εργασία και στις άθλιες συνθήκες υπό τις οποίες πολλά παιδιά αναγκάζονται να δουλεύουν. Ο θάνατος του Ικμπάλ ήταν πολύ λυπηρός από τη μία αλλά και λυτρωτικός από την άλλη, γιατί έδειξε ότι η ελπίδα δεν πεθαίνει ποτέ όσο εμείς οι ίδιοι δεν την αφήνουμε να σβήσει.